

tidligere har været omtalt, nemlig Valutaregulering, som der i sin Tid var meget Tale om. Der er den uhyre Forskel, at den paatænkte Valutaregulering, som gik ud paa at tage Haand i Hanke med Indførsel af Luxusvarer, endda i meget vid Betydning — jeg erindrer saaledes, at der var Tale om Glas og Lamper og den Slags Ting —, denne Regulering skulde gaa ud paa, at begrænse Varemængden og derigennem fremkalde — ja, maaske det ikke just var Meningen, men det maatte fremkalde — en Prisstigning. Jeg ved, at der fra socialdemokratisk, maaske ogsaa fra radikal Side er sagt: Ja, men Vareprisstigning maa vi imødegaa paa anden Maade, nemlig ved Prisregulering. Ja vel, men saa er vi lige saa langt inde paa regulerende Foranstaltninger, som vi var i Krigstiden, og de ærede Medlemmer, som gør sig til Talsmænd for sligt, vil neppe nogen Sinde kunne gøre sig Haab om at faa nogen af Venstre med til det, for det drager for meget med sig. Men, som jeg vilde sige, Hovedforskellen mellem Valutaregulering og den gennemførte Importregulering var, at man ved denne sidste syntes at have fundet et System, hvorved man ikke begrænsede Varemængden og derved heller ikke fremkaldte a priori Tendenser til en Prisstigning, naar Ordningen suppleres med Aftaler med Fabrikanterne. Og jeg mener, vi kan sige, at ved denne Foranstaltning i Forbindelse med de Aftaler, vi alle sammen ved, at der var Tale om, da Importreguleringslovene blev vedtaget, er der ikke kommet en Prisstigning. Jeg hører fra enkelte Sider, at man mener, der er kommet en Prisstigning. Jeg spørger derfor den højtærede Handelsminister, om han er i Stand til at bekræfte eller afkræfte, at der er kommet en Prisstigning paa de Varer, Importreguleringen angaar. Jeg vil indtil videre gaa ud fra, at der ingen Prisstigning har været.

Virkningerne af Reguleringen maa komme til at vise sig i to Retninger. Den vil komme til at vise sig indadtil og udadtil i vor Handelspolitik. Indadtil maa det, naar Varemængden ikke formindskes, bestaa i — hvis det overhovedet skal gøre nogen Nytte —, at man paa en eller anden Maade lemper en Del af Forbruget over fra udenlandske til indenlandske Varer. Det er netop det, som er tilsigtet, og det er der som Kriseforanstaltning, som midlertidig Foranstaltning; efter min Mening kun godt at sige om, hvis det lader sig gøre. Saa er der Virkningen udadtil. Hvorledes vil man fra Udlandets Side

stille sig overfor den Art Foranstaltninger? Systemet vil, indrømmer jeg, i Princippet ikke betyde en Vareformindskelse og altså heller ikke en Prisstigning, men det er givet, at hvis det skal virke, maa det betyde en mindre Indførsel, og det er saaledes et Indgreb i den frie Omsætning med Udlandet.

Det er et Spørgsmaal, som for mig her kommer i første Række. For saa vidt der fra Udlandets Side rejses Hindringer, som ikke er overvindelige, maa man selvfølgelig være i allerhøjeste Grad forsigtig, og jeg tvivler ikke et eneste Øjeblik om, at Ministeriet i saa Henseende vil vise den allerstørste Agtpaaagivenhed. For mit Vedkommende er jeg klar over, og jeg tror, at det samme gælder for alle deres Vedkommende, der har udtalt sig om den Sag — det er sagt baade fra det konservative Folkepartis Side, fra socialdemokratisk Side og fra radikal Side, og jeg tror, at vi i Virkeligheden alle er enige om det —, at saa snart den første Eksportstud kommer i Klemme, om jeg saa maa sige, og der altså begynder at blive Fare for den danske Landbrugseksport, saa maa der bøjes af, eller rettere, det maa overhovedet ikke komme dertil. Det er Diplomatiets Sag at sørge for, at det ikke kommer: saa vidt, at Faren er over os.

Som sagt, jeg indrømmer, at jeg ikke var kendt med det System, men dets Principper er ikke afskrækkende for mig, for saa vidt jeg kan blive beroliget fuldt ud — jeg er slet ikke urolig i Øjeblikket — af den højtærede Handelsminister med, at der ingen Prisstigning er sket, og af den højtærede Udenrigsminister — eller maaske ogsaa af Handelsministeren — med Hensyn til, om der er nogen Fare for, at Udlandet øver Repræsalier; det er Regeringens Pligt at sørge for, at det ikke kommer til at foreligge. Men selv om Stillingen er saadan i Øjeblikket, er Spørgsmaalet ikke saa lige til, at man fra den ene Side kan sige: Vi skal have det, og fra den anden Side: Vi vil ikke have det. Da jeg til en i øvrigt æret Meningsfælle — det drejer sig ikke om noget Medlem af dette Ting — sagde: Jeg vædder paa, at De og den, vi taler om, overhovedet ikke er klar over, hvorledes det er tænkt at skulle virke — om der kan være Vanskeligheder ved at faa det til at virke, er en anden Ting —, svarede vedkommende: Nej, Gud ske Lov, vi behøver ikke at sætte os ind i den Slags Ting, for vi vil ikke have